

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง



เอกสารที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินงานลานกีฬาในพื้นที่กรุงเทพมหานครจึงควรทำความเข้าใจในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการจัดดำเนินงานลานกีฬาของสำนักสวัสดิการสังคม โดยละเอียดและชัดเจน ซึ่งจะนำเสนอตามลำดับหัวข้อดังนี้

1. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540 – 2544)
2. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2535 – 2539)
3. แผนพัฒนากีฬาเพื่อมวลชน
4. การบริหารองค์กรลานกีฬากรุงเทพมหานคร
5. ศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานคร
6. ทฤษฎีขบวนการบริหาร
7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ. 2540 – 2544)

แผนเศรษฐกิจและสังคมฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544) ได้กำหนด “คน” เป็นศูนย์กลางในการพัฒนาโดยให้คนได้รับการพัฒนาศักยภาพอย่างเต็มที่ ทั้งด้านร่างกาย จิตใจ สติปัญญาและทักษะฝีมือ เพื่อให้เป็นคนมีคุณธรรม มีสุขภาพพลานามัยที่ดี (กรมพลศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ คู่มือการปฏิบัติงานโครงการพลศึกษาอาสาพัฒนาการกีฬา 2542.) การกีฬาเป็นสิ่งที่หนึ่งที่จะพัฒนาศักยภาพของประชาชนทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา แผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 เริ่มตั้งแต่ พ.ศ.2531 – 2539 เป็นต้นมา เพื่อให้สามารถพัฒนาศักยภาพของคนต่อมาได้มีการกำหนดแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2540 – 2544) เพื่อให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 8 (พ.ศ. 2540 – 2544) โดยแผนพัฒนาการกีฬาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2540 – 2544) มีรายละเอียดดังนี้

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2540 – 2544) ประกอบด้วย 6 แผนงานหลัก
ได้แก่

1. การพัฒนาศึกษาขั้นพื้นฐาน
2. การพัฒนาศึกษาเพื่อมวลชน
3. การพัฒนาเพื่อความเป็นเลิศ
4. การพัฒนาศึกษาเพื่อการอาชีพ
5. การพัฒนาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการศึกษา
6. การพัฒนาการบริหารการศึกษา

วัตถุประสงค์ของแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 2 (พ.ศ.2540 – 2544) มีดังต่อไปนี้ (การ
ศึกษาแห่งประเทศไทย, 2542)

1. เพื่อส่งเสริมให้เด็ก เยาวชน และประชาชนออกกำลังกายและเล่นกีฬา เพื่อพัฒนาให้เป็
นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณภาพทั้งร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม และสติปัญญา
2. เพื่อใช้การศึกษาพัฒนาความมีจริยธรรม ความมีระเบียบวินัย มีน้ำใจนักกีฬา เคารพกฎ กติกา
เพื่ออยู่ร่วมกันในสังคมประชาธิปไตยได้อย่างมีความสุข
3. เพื่อพัฒนาศึกษาขั้นพื้นฐาน ศึกษาเพื่อมวลชน ศึกษาเพื่อความเป็นเลิศ และศึกษาเพื่อการอาชีพ
โดยมีการนำวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการศึกษามาใช้อย่างกว้างขวาง
4. เพื่อพัฒนาบุคลากรด้านกีฬา จัดหา จัดสร้างสื่อ อุปกรณ์การศึกษา และสถานที่ให้เพียงพอกับ
ความต้องการของท้องถิ่น
5. เพื่อพัฒนาองค์กรด้านการศึกษาให้เข้มแข็ง สนับสนุนให้องค์กรภาครัฐและเอกชนทั้งส่วน
กลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น มีส่วนร่วมในการพัฒนาการศึกษา รวมทั้งสร้างเอกภาพ
การบริหารและการดำเนินงานด้านการพัฒนาการศึกษา

2. แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ. 2535 – 2539)

การศึกษาแห่งประเทศไทย (2539) ได้เสนอประเด็นปัญหาหลักในการพัฒนาศึกษาของ
ประเทศไทยที่ต้องเร่งแก้ไข การพัฒนาศึกษาในช่วงแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 1 (พ.ศ.
2535 – 2539) ที่ผ่านมา จากผลการประเมินโดยสรุป นับว่าประสบความสำเร็จในการส่งเสริมและ
กระตุ้นให้ประชาชนออกกำลังกายและเล่นกีฬามากขึ้นในระดับหนึ่งแต่มีประเด็นปัญหาหลักที่ต้อง
เร่งแก้ไข โดยสรุปดังต่อไปนี้

1. ความครอบคลุมและความเสมอภาคทางการพัฒนาศึกษา การพัฒนาศึกษาในระดับต่างๆ ยังไม่
ครอบคลุมประชากรทุกกลุ่มเป้าหมายอย่างเสมอภาค เด็กก่อนวัยเรียนยังขาดการเตรียมความพร้อม

ด้านพัฒนาสุขภาพอนามัยก่อนเข้าเรียน ประชากรกลุ่มด้อยโอกาสยังไม่ได้รับการบริการการพัฒนาการศึกษา ความไม่เสมอภาคในโอกาสที่จะเข้าถึงบริการด้านออกกำลังกายและการเล่นกีฬาในทุกๆระดับ ตั้งแต่ระดับประถมศึกษาถึงอุดมศึกษา รวมทั้งระดับหมู่บ้าน ตำบล อำเภอ และจังหวัด

2. การวางแผนและการนำแผนพัฒนาการศึกษาไปปฏิบัติพบว่า แผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติฉบับที่ 1 ขาดความชัดเจนของแนวทางแปลงไปสู่การปฏิบัติ ผู้วางแผนระดับปฏิบัติจึงอาศัยแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติได้ค่อนข้างน้อยในการทำแผนปฏิบัติการ ข้อมูล และข่าวสารสนเทศไม่เพียงพอที่จะนำมาใช้ประโยชน์ได้อย่างแท้จริงในการวางแผน การวางแผนขาดความต่อเนื่อง ขาดการประสานแผนและประสานความร่วมมือในการวางแผน ผู้บริหารแผนไม่ได้ให้ความสำคัญกับการวางแผนพัฒนาการศึกษา ขาดแผนพัฒนาการกีฬาระยะยาวในระดับจังหวัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องยังขาดความรู้ดีกว่ามีส่วนร่วมรับผิดชอบในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ

3. บุคลากรในการพัฒนาการศึกษา มีปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญ เช่น การพัฒนาพื้นฐานพื้นฐานในระบบโรงเรียน สถานศึกษาระดับประถมศึกษาเป็นจำนวนมาก ขาดครูผู้สอนพลศึกษา ครูพลศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ไม่ได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่อง การกีฬาแห่งประเทศไทยกำลังคนไม่เพียงพอที่จะเอื้ออำนวยให้เป็นองค์กรประสานงานพัฒนาการกีฬาของประเทศไทยได้อย่างมากมีประสิทธิภาพ บุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกีฬาจำนวนมากยังขาดความเข้าใจเกี่ยวกับแผนพัฒนาการศึกษา ขาดความเข้าใจในงานกีฬาและขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ด้านการกีฬา ผู้นำในการปฏิบัติงานด้านการกีฬายังมีจำนวนน้อยในระดับท้องถิ่นขาดบุคลากรที่มีความรู้ด้านการพัฒนาการกีฬา เป็นต้น

4. การจัดองค์กรในการพัฒนาการกีฬา มีปัญหาและอุปสรรคที่สำคัญหลายประการ เช่น ขาดทิศทางและแนวทางในการพัฒนาการกีฬาร่วมกันระหว่างองค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ขาดหน่วยงานระดับจังหวัดที่รับผิดชอบดูแลด้านการกีฬาโดยตรง ขาดหน่วยงานด้านการกีฬาในระดับอำเภอและตำบล สมาคม หรือสโมสรกีฬาที่ยังมีความเข้มแข็งเพียงพอ ความไม่ชัดเจนในบทบาทหน้าที่และการไม่แสดงบทบาทที่แท้จริงของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการกีฬา และการขาดเอกภาพในการพัฒนาการกีฬาของประเทศ เป็นต้น

5. การจัดงบประมาณในการพัฒนาการกีฬา พบว่า มีปัญหาและอุปสรรคหลายประการ เช่น การขาดการสนับสนุนด้านงบประมาณอย่างเหมาะสม ทั้งจำนวนที่ได้รับการจัดสรรการกระจายให้ทุกหน่วยงานอย่างเพียงพอ สำหรับการดำเนินงานตามแผนพัฒนาการศึกษา การจัดสรรงบประมาณสำหรับแผนงานหลักไม่เป็นสัดส่วนที่สอดคล้องกับการพัฒนาการกีฬาดำเนินนโยบายของรัฐบาล ในระหว่างปี พ.ศ. 2532 - 2538 รวมทั้งการจัดสรรงบประมาณยังไม่ครอบคลุมทุกแผนงานหลักอีกด้วย อีกทั้งวิธีการจัดสรรงบประมาณยังใช้วิธีการจัดสรรจากฐานเดิมมากกว่าตามความสำคัญที่ต้องปรับเปลี่ยนไป

6. สนามกีฬา อุปกรณณ์กีฬา และสิ่งอำนวยความสะดวกที่เหมาะสม สำหรับการออกกำลังกายและเล่นกีฬาในระดับต่างๆ ยังไม่ครอบคลุมประชากรทุกกลุ่มเป้าหมายอย่างเสมอภาค ขาดการดูแลและการส่งเสริมการใช้ประโยชน์จากสนามกีฬาอย่างต่อเนื่องและคุ้มค่าและการนำเอาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีการกีฬาใช้ประโยชน์ในการพัฒนากีฬายังมีน้อย รวมทั้งการประชาสัมพันธ์ให้ประชาชนเห็นความสำคัญ และประโยชน์ของการออกกำลังกายและการเล่นกีฬา ยังไม่ครอบคลุมและดึงดูดความสนใจของกลุ่มเป้าหมาย

7. การทำงานที่ซ้ำซ้อนระหว่างหน่วยงาน และขาดการประสานงานในการดำเนินงานพัฒนาการศึกษา องค์กรต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการศึกษา ยังไม่มีระบบการประสานงานที่มีประสิทธิภาพ ราชการไทยแบ่งการบริหารราชการและภารกิจตามการแบ่งส่วนราชการการมีลักษณะการบริหารแบบรวมศูนย์อำนาจเข้าสู่ส่วนกลาง ทำให้ส่วนส่วนราชการต่างๆ มุ่งขยายงานเพื่อความเติบโตของหน่วยงาน จนทำให้เกิดการทำงานซ้ำซ้อนกัน ขาดการประสานการดำเนินงานที่ต้องคำนึงถึงความต้องการและความจำเป็นของท้องถิ่น รวมทั้งไม่สามารถใช้ทรัพยากรที่แต่ละส่วนราชการมีอยู่ให้เกิดประโยชน์อย่างเหมาะสมและทันการได้เต็มที่

8. นโยบายของรัฐ ตลอดจนกฎ ระเบียบ ข้อบังคับ ยังไม่เอื้อต่อการพัฒนาการศึกษา การพัฒนาการศึกษาตามแบบราชการซึ่งเต็มไปด้วย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ และขั้นตอนการดำเนินงาน ทำให้ไม่เอื้อต่อการสร้างความฉับไวในการดำเนินงาน และการปรับตัวขององค์กร อีกทั้งกฎ ระเบียบต่างๆ เหล่านี้ ยังเป็นอุปสรรคต่อการบริหารและไม่เอื้อต่อการเปิดโอกาสให้สถาบัน และองค์กรภาคเอกชนและประชาชนเข้าร่วมรับภาวะในการพัฒนาการศึกษาของประเทศ

9. การระดมสรรพกำลังเพื่อพัฒนาการศึกษา การพัฒนาการศึกษาที่ผ่านมาส่วนใหญ่ใช้เฉพาะงบประมาณจากภาครัฐ ขาดการระดมสรรพกำลังจากทุกส่วนของสังคม เช่น ครอบครัวยุวมชน ท้องถิ่น สื่อมวลชน ภาคเอกชน หรือสถาบันสังคมอื่นๆ ทั้งในเรื่องของทรัพยากร เงิน และกำลังสติปัญญา รวมทั้งผู้ชมกีฬายังมีจำนวนน้อย ทำให้ระบบการพัฒนาการศึกษาเป็นระบบที่ค่อนข้างผูกขาดโดยรัฐ และอ่อนด้า ตามลำดับ และมีปัญหาที่สะสมไว้มากมาย

10. การพัฒนาการศึกษาที่ผ่านมาขาดการติดตามและประเมินผลอย่างมีส่วนร่วมอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง ไม่มีระบบข้อมูลที่ทันสมัยเพียงพอต่อการวางแผนหรือการตัดสินใจดำเนินงานเพื่อพัฒนาการศึกษา หรือเพื่อการแก้ไขปัญหาได้ทันท่วงที

แผนงานหลัก 6 แผนงาน มีแผนงานหลักที่ 2 คือ การพัฒนากีฬาเพื่อมวลชนที่เกี่ยวข้องกับการกีฬาของลานกีฬามากที่สุด (การกีฬาแห่งประเทศไทย , 2540)

แผนพัฒนาการกีฬาเพื่อมวลชนมีวัตถุประสงค์ คือ เพื่อส่งเสริมให้ประชาชนทุกเพศทุกวัยทุกสาขาอาชีพ และบุคคลกลุ่มพิเศษออกกำลังกายและเล่นกีฬาเพื่อ สุขภาพ บุคลิกภาพ นันทนาการ เสริมสร้าง จริยธรรม คุณธรรม เพื่อสังคมที่อบอุ่นและมีวินัย และกำหนดเป้าหมายของแผนงานการพัฒนากีฬาเพื่อมวลชนไว้ดังนี้

1. ประชาชนทุกเพศ ทุกวัย และทุกอาชีพ ได้รับความรู้ เห็นคุณค่าของการกีฬาและได้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาเป็นประจำ ร้อยละ 60 ของประชากรทั้งหมด
2. บุคคลกลุ่มพิเศษ หรือผู้ด้อยโอกาส อาทิเช่น ผู้สูงอายุ ผู้พิการ ชาวเขา กลุ่มคนยากจนในเมืองและชนบท
3. ผู้ศรัทธาเสพติด ผู้ต้องขังได้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาที่เหมาะสมเป็นประจำร้อยละ 30 ของกลุ่มประชากร กลุ่มนี้
4. มีสมาคมกีฬามวลชนแห่งประเทศไทยและกีฬามวลชนจังหวัด มีตัวแทนรับผิดชอบกีฬามวลชนอยู่ในคณะกรรมการกีฬาจังหวัด
5. มีสวนสุขภาพสำหรับประชาชนในทุกอำเภอ
6. มีศูนย์อุปกรณ์กีฬาเพื่อบริการประชาชนในทุกตำบล
7. มีสถานที่ออกกำลังกายและเล่นกีฬาในชุมชนทุกแห่ง หน่วยงานขนาดใหญ่ของรัฐและเอกชนทุกแห่งมีสถานที่ อุปกรณ์ เจ้าหน้าที่ และผู้สอนกีฬาสำหรับบุคลากรของตน และมีกำหนดเวลาให้บุคลากรได้ออกกำลังกายและเล่นกีฬาเป็นประจำ เช่น อย่างน้อยสัปดาห์ละ 1 ครั้ง
8. มีสถานบริการส่งเสริมสุขภาพของเอกชนเพิ่มขึ้น
9. มีผู้นำกีฬาเพื่อมวลชนทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น เพื่อริเริ่มประสานงานและกิจกรรมกีฬาอย่างทั่วถึง
10. มีประชานิยมเล่นกีฬาพื้นเมืองอย่างแพร่หลาย
11. มีการประสานงานระหว่างภาครัฐและภาคเอกชนที่เป็นรูปธรรมเพื่อระดมทรัพยากรในการพัฒนากีฬาเพื่อมวลชนทั้งในส่วนกลาง ส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่น

3. การบริหารองค์กรลานกีฬากรุงเทพมหานคร (คู่มือลานกีฬา : สำนักสวัสดิการสังคม, 2542)

ลานกีฬาเป็นนโยบายด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ที่เน้นความสำคัญของการส่งเสริมศักยภาพชุมชน ลานกีฬาจะเกิดรูปธรรมได้หรือไม่ เพียงใดขึ้นอยู่กับความสามารถของหน่วยงานประสานงานในระดับพื้นที่ได้แก่สำนักงานเขตต่าง ๆ ทั้ง 50 เขต ของกรุงเทพมหานคร และองค์กรประชาชนผู้มีส่วนได้รับประโยชน์อย่างสร้างสรรค์จากลานกีฬา ทั้งนี้ตามแนวทางการบริหารองค์กรประชาชนในรูปแบบประชาธิปไตยกลุ่ม การจัดตั้งกลุ่ม (คณะกรรมการบริหารลานกีฬาในแต่ละเขตจำนวน 7 - 11 คน) ในเบื้องต้นจึงเป็นหน้าที่ของสำนักงานเขตซึ่งจะต้องจัดให้มีการประชุมคณะกรรมการบริหารลานกีฬา เป็นประจำอย่างต่อเนื่อง

เมื่อคณะกรรมการบริหารลานกีฬา ในฐานะองค์กรลานกีฬาสามารถกำหนดบุคลากรผู้ปฏิบัติงานระดับพื้นที่ได้แล้ว ถัดไปจึงเป็นหน้าที่ของสำนักงานสวัสดิการสังคมซึ่งมีศูนย์ฝึกกีฬาและศูนย์เยาวชนกระจายอยู่ทั่วกรุงเทพมหานคร จำนวน 30 แห่ง จะทำหน้าที่เป็นหน่วยงานย่อยสนับสนุนส่งเสริมกิจกรรมของลานกีฬาทั้งในด้านวิชาการ นันทนาการและการจัดการแข่งขันในระดับเขต เพื่อให้เกิดเวทีแห่งความร่วมมือ ร่วมใจของประชากรในชุมชนนำสู่แนวทางการพัฒนา ด้านอื่น ๆ อย่างเป็นระบบต่อไป นอกจากนี้ สำนักสวัสดิการสังคมยังจะได้ประสานความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่สำนักสวัสดิการสังคมได้รับจากสำนักงานเขตและจากศูนย์ฝึกกีฬา ศูนย์เยาวชนต่าง ๆ ในสำนักงานสวัสดิการสังคมจะเป็นข้อมูลสำคัญที่จะบ่งชี้ให้ทุกหน่วยงานมองเห็นความเป็นเอกภาพของกรุงเทพมหานครต่อการป้องกัน แก้ไขและด้านภัยยาเสพติดชุมชนอย่างจริงจังอีกด้วย

การบริหารจัดการลานกีฬา มุ่งเน้นให้ประชาชน รวมทั้งเยาวชนได้มีส่วนร่วมรับผิดชอบที่จะดูแลและบริหารจัดการกิจกรรมในลานกีฬาทุกประเภท จึงควรมีคณะกรรมการและคณะอนุกรรมการบริหารลานกีฬา

คณะกรรมการบริหารลานกีฬา กรุงเทพมหานคร หมายถึง “ คณะบุคคล จำนวน 7 - 11 คน ที่ได้รับการแต่งตั้งจากผู้อำนวยการเขต เข้ามาบริหารจัดการลานกีฬาอย่างมีประสิทธิภาพ โดยมุ่งเน้นให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการบริหารงาน และคณะกรรมการอาจแต่งตั้งคณะอนุกรรมการเพื่อทำหน้าที่อื่นใดแทนคณะกรรมการได้ ”

คุณสมบัติคณะกรรมการลานกีฬา

1. สัญชาติไทย
2. อายุ 18 ปีบริบูรณ์
3. เป็นผู้ที่พักอาศัยอยู่ในชุมชน ซึ่งมีลานกีฬาตั้งอยู่ หรือเป็นสมาชิกลานกีฬา หรือเป็นผู้ที่สนใจและสนับสนุนการกีฬา

เจ้าหน้าที่สำนักงานเขต ศูนย์เยาวชน ในสังกัดสำนักงานสวัสดิการสังคม หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องอาจร่วมเป็นกรรมการได้

คณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ในคณะกรรมการลานกีฬา หมายถึง “ คณะบุคคลที่ได้รับการแต่งตั้งจากคณะกรรมการลานกีฬา ให้มาร่วมบริหารลานกีฬา ทั้งนี้จำนวนคณะกรรมการแต่ละฝ่ายจะมีเท่าใด ขึ้นอยู่กับการพิจารณาตามความเหมาะสมของสภาพพื้นที่ และดุลยพินิจของคณะกรรมการลานกีฬา ”

คณะกรรมการลานกีฬา ประกอบด้วยฝ่ายปฏิบัติการต่าง ๆ ดังนี้

1. คณะกรรมการฝ่ายสถานที่
2. คณะกรรมการฝ่ายส่งเสริม สนับสนุนกิจกรรมลานกีฬา
3. คณะกรรมการฝ่ายนันทนาการ และลานกีฬา
4. คณะกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์

ภารกิจคณะกรรมการฝ่ายต่าง ๆ ได้แก่

1. คณะกรรมการฝ่ายสถานที่ มีหน้าที่ ดังนี้
 - 1.1 ดูแล บำรุงรักษาลานกีฬา ให้อยู่ในสภาพที่เรียบร้อย ร่มรื่นสวยงาม
 - 1.2 ประสานหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน ที่ให้การสนับสนุนปรับปรุงลานกีฬารวมทั้งสนับสนุนวัสดุอุปกรณ์ลานกีฬา
 - 1.3 กำหนด กฎระเบียบปฏิบัติที่ชัดเจน โดยความเห็นชอบของสมาชิกที่มาใช้กิจกรรมในลานกีฬาว่าสามารถปฏิบัติได้
2. คณะกรรมการฝ่ายส่งเสริม สนับสนุนกิจกรรมลานกีฬา มีหน้าที่ดังนี้
 - 2.1 ประสานงานหน่วยงานภาครัฐ และเอกชน บริษัทห้างร้าน จัดหาทุนให้การสนับสนุนกิจการของลานกีฬา
 - 2.2 บริหารงบประมาณด้านกองทุนลานกีฬา ให้สามารถช่วยเหลือ สนับสนุนกิจการของลานกีฬาได้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง
 - 2.3 มีความชำนาญการด้านการกีฬา ให้การอบรมแก่เด็ก เยาวชน และประชาชนที่มาใช้บริการลานกีฬา เพื่อพื้นฐานการศึกษา และด้านความก้าวหน้าในโอกาสต่อไป
3. คณะกรรมการฝ่ายการนันทนาการ และการศึกษา มีหน้าที่ดังนี้
 - 3.1 ประสานหน่วยงานภาครัฐและเอกชน ด้านนันทนาการเพื่อส่งเสริมนันทนาการทุกประเภท ตามความต้องการของสมาชิก
 - 3.2 จัดให้มีการประกวด แข่งขัน นันทนาการด้านต่าง ๆ ประจำลานกีฬา จัดส่งร่วมแข่งขันในระดับที่สูงขึ้น

- 3.3 สรรหาบุคคลที่มีความชำนาญ ด้านการนัดหมาย และการกีฬา อบรมทักษะ
 ก้าวหน้าแก่สมาชิกเป็นครั้งคราว
4. คณะอนุกรรมการฝ่ายประชาสัมพันธ์ มีหน้าที่ดังนี้
- 4.1 ประสานหน่วยงานภาครัฐและเอกชน บริษัทห้างร้าน และผู้มีจิตศรัทธา ให้การ
 สนับสนุนด้านการประชาสัมพันธ์ลานกีฬา เป็นสื่อกลางในการแจ้งข่าวสารต่าง ๆ
 ความเป็นไป และความเคลื่อนไหวของกิจการลานกีฬา แก่สมาชิก และหน่วยงาน
 ภายนอก หรือผู้สนใจ
- 4.2 ประชาสัมพันธ์กิจกรรมลานกีฬา และเพื่อให้สมาชิกมาใช้ลานกีฬาเพิ่มมากขึ้น
- 4.3 จัดรวบรวมข้อมูลทางวิชาการ ข้อมูลพื้นฐาน สถิติจำนวนผู้ใช้กิจกรรมใน
 ลานกีฬา จัดบอร์ดประชาสัมพันธ์ให้ความรู้แก่สมาชิกในด้านต่าง ๆ ฯลฯ

การพัฒนาลานกีฬา : ยุทธศาสตร์การพัฒนาประสิทธิภาพของลานกีฬา (คู่มือลานกีฬา :
 สำนักสวัสดิการสังคม ,2542)

1. การพัฒนาประสิทธิภาพของลานกีฬา

จำนวนการจัดตั้งลานกีฬาซึ่งกรุงเทพมหานครดำเนินการได้อย่างรวดเร็วเป็นภาวะความ
 ต้องการทางสังคมอย่างหนึ่งซึ่งชี้ให้เห็นว่า ประชากรของกรุงเทพมหานครต้องการพัฒนาคุณภาพ
 ชีวิตของตนเองอย่างไรความร่วมมือ ร่วมใจของประชาชนมีปรากฏในหลาย ๆ พื้นที่ ส่งผลให้การ
 ดำเนินงานลานกีฬาประสบผลสำเร็จทางกายภาพแล้วระดับหนึ่ง และเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์
 เป็นเอกภาพในการดำเนินงานลานกีฬา ท่านอดีตผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร (ดร.พิจิตต รัตตกุล)
 จึงได้แต่งตั้งที่ปรึกษาผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครด้านกีฬา (นายอรุณ ศรีจรูญ)
 นางอุไรวรรณ ชรรณกรบัญญัติ หัวหน้าคณะผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครคณะที่ 7 ให้เป็นที่
 ปรึกษา และตรวจเยี่ยมลานกีฬาของสำนักงานเขตต่าง ๆ ที่มีการจัดตั้งแล้ว

จากการตรวจเยี่ยมของคณะ ฯ ส่งผลให้มีการปรับเปลี่ยนประเภทลานกีฬาในหลาย ๆ พื้นที่
 ทั้งนี้โดยพิจารณาจากมาตรฐานลานกีฬา ที่กำหนดประเภท A, B และ C มูลเหตุที่จำเป็นต้องมีการ
 ตรวจเยี่ยมให้เห็นสภาพข้อเท็จจริง มีความสำคัญอย่างยิ่ง เนื่องจากเพื่อให้เกิดความเป็นเอกภาพใน
 การพิจารณาคุณสมบัติของลานกีฬา และเพื่อการสนับสนุนงบประมาณในการพัฒนากายภาพ
 ลานกีฬาของกรุงเทพมหานครให้คุ้มค่าที่สุดในภาวะที่ประเทศของเราต้องใช้จ่ายงบประมาณ
 อย่างจำกัด

นอกจากนี้ สำนักสวัสดิการสังคมยังมองเห็นว่าบุคลากรช่วยงานลานกีฬามีความจำเป็นมาก
 ในช่วงภาวะที่มีการควบคุมอัตราค่าจ้างช่วยงาน ในรูปของอาสาสมัครช่วยงานลานกีฬา
 กรุงเทพมหานคร ทั้งนี้ เพื่อให้ทำหน้าที่ประสานการจัดตั้งลานกีฬา เพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายของ

กรุงเทพมหานครที่กำหนดให้มีลานกีฬา 800 ลาน ในปี 2542 และ 1,000 ลาน ในปี 2543 ประสบผลสำเร็จได้โดยเร็ว นอกจากนี้อาสาสมัครช่วยงานลานกีฬา รวมทั้งสิ้น 110 คน ดังนี้

อาสาสมัครประจำสำนักงานเขต ๆ ละ 1 คน รวม 50 เขต จำนวน 50 คน

อาสาสมัครประจำศูนย์เยาวชน และศูนย์ฝึกกีฬาศูนย์ ๆ ละ 2 คน รวม 30 แห่ง จำนวน 60 คน

2. การพัฒนาศักยภาพของอาสาสมัครลานกีฬา

สำนักสวัสดิการสังคม ตระหนักดีว่าการส่งเสริมความรู้ให้กับอาสาสมัครช่วยปฏิบัติงานลานกีฬาโดยเฉพาะเพื่อให้เกิดความสมบูรณ์ในวิสัยทัศน์การมองปัญหาชุมชน เพื่อการจัดสวัสดิการสังคมด้านการกีฬา และนันทนาการ จำเป็นต้องอาศัยเวลา และการให้การอบรมให้คำปรึกษาแนะนำแก่อาสาสมัคร รวมทั้งให้มีการจัดการประชุม ระดมความเห็นเพื่อพัฒนางานร่วมกันแก้ไข ปัญหาอุปสรรคที่พบหลังการปฏิบัติงาน ในรูปแบบการประชุมปฏิบัติการเป็นประจำทุกเดือน ทั้งนี้ เพื่อให้อาสาสมัครลานกีฬามองเห็นคุณค่าของการช่วยงานกรุงเทพมหานครด้านการกีฬาและนันทนาการ เต็มใจช่วยราชการอย่างเต็มกำลังความสามารถ

ขอขยายวิชาการ เพื่อการปฏิบัติการพื้นที่ของอาสาสมัครลานกีฬา เป็นแนวเดียวกับการพิจารณาขอขยายความก้าวหน้าของลานกีฬา ซึ่งต้องอาศัยการประเมิน และติดตามผลเป็นระยะเช่นกัน ขั้นตอนในการพิจารณาตามแผนปฏิบัติการประจำปี ดังนี้

ขั้นตอนที่ 1	ด้านการสนับสนุนศักยภาพของลานกีฬา
ขั้นตอนที่ 2	การสนับสนุนด้านประชาคมลานกีฬา
ขั้นตอนที่ 3	การจัดให้มีประชาพิจารณ์เพื่อกำหนดกฎระเบียบการใช้ลานกีฬาในภาพรวมของกรุงเทพมหานคร
ขั้นตอนที่ 4	การประสาน สร้างความเป็นเอกภาพ เพื่อการสรรหาทรัพยากรทางสังคม สนับสนุนกิจกรรมลานกีฬา
ขั้นตอนที่ 5	การสร้างเครือข่ายเพื่อการประชาสัมพันธ์งานลานกีฬาในพื้นที่ต่าง ๆ ของกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล
หมายเหตุ	ขั้นตอนที่ 1, 2 ดำเนินการในปีงบประมาณ 2542 ขั้นตอนที่ 3, 4 และ 5 ดำเนินการในปีงบประมาณ 2543

ทั้งนี้ตลอดระยะเวลาของการดำเนินงานทุก ๆ 3 เดือน จะมีการประเมินผลความก้าวหน้าของงาน พิจารณาปัญหาอุปสรรค เพื่อสำนักสวัสดิการสังคม และหน่วยปฏิบัติจะได้ร่วมกันในการหาทางแก้ไขปัญหา และอุปสรรคต่าง ๆ ให้ลุล่วง ตามความเหมาะสมของสถานการณ์ทางสังคมต่อไป

นอกจากนี้ ท่านอดีตรัฐมนตรีว่าการกรุงเทพมหานคร (ดร. พิจิตต รัตตกุล) ยังได้มอบนโยบายในการคัดเลือกสถานศึกษาดีเด่น และแต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกสถานศึกษากรุงเทพมหานครดีเด่นขึ้น เพื่อให้ทำหน้าที่พิจารณาคัดเลือกสถานศึกษาที่มีคุณสมบัติ ในแต่ละประเภท โดยจะจัดให้มีการมอบรางวัลทุก ๆ สามเดือน /ครั้ง ทั้งนี้คณะกรรมการฯ ได้พิจารณาแล้วมีขั้นตอนดังนี้

ขั้นตอนที่หนึ่ง สำนักงานเขตพิจารณาคัดเลือกส่ง Zone หรือ กลุ่มเขต ประเภทละ 1 สถาน (A, B, C) รวม 50 เขต รวมจำนวน 150 สถาน

ขั้นตอนที่หนึ่ง คณะกรรมการระดับ Zone หรือ กลุ่มเขต พิจารณาส่งคณะกรรมการคัดเลือกระดับสำนักซึ่งได้แก่ ที่ปรึกษาผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครด้านการศึกษา ผู้ตรวจราชการกรุงเทพมหานครคณะที่ 7 และเจ้าหน้าที่จากสำนักสวัสดิการสังคม จากจำนวนซึ่งสำนักงานเขตส่งเข้าประกวดจำนวน 150 สถาน ให้เหลือจำนวน 18 สถาน

ขั้นตอนที่สาม คณะกรรมการคัดเลือกระดับสำนัก คัดเลือก จากจำนวน 18 สถาน ให้เหลือจำนวนเก้าสถาน

สถานศึกษาที่ชนะการประกวดทั้งสามประเภทอดีตรัฐมนตรีว่าการกรุงเทพมหานครจะมอบรางวัล จะเป็นโล่พร้อมประกาศนียบัตรในลานที่ชนะการประกวด

ยุทธศาสตร์การเพิ่มปริมาณสถานศึกษา

เนื่องจากความต้องการสถานศึกษา ของเยาวชนมีแนวโน้มสูงขึ้นเป็นลำดับ ผู้บริหารกรุงเทพมหานคร โดย อดีตรัฐมนตรีว่าการกรุงเทพมหานคร (ดร.พิจิตต รัตตกุล) ได้กำหนดเป้าหมายให้มีการเพิ่มจำนวนสถานศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของประชาชน โดยกำหนดจำนวน 800 สถาน ในปี 2542 และ 1,000 สถาน ในปี 2543

การจะเพิ่มสถานศึกษาให้เป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ จำเป็นต้องกำหนดแนวทางและวิธีที่ค่อนข้างจะชัดเจน ทั้งนี้เนื่องจากการหาพื้นที่ว่าง จากภาครัฐ นับว่าจะหายากยิ่งขึ้นยุทธศาสตร์การให้ประชาชนมีส่วนร่วม จึงเป็นทางออกที่มีความเป็นไปได้ค่อนข้างสูง เนื่องจากยังมีพื้นที่ว่างของเอกชนที่ยังไม่ได้พัฒนาในเชิงธุรกิจ อีกจำนวนมากที่ปล่อยทิ้งไว้รกร้าง บางแห่งกลายเป็นพื้นที่ทิ้งของเศษวัสดุ ก่อให้เกิดความไม่สวยงามในทางกายภาพของเมืองหลวง ประกอบกับในยุคที่ภาวะเศรษฐกิจถดถอย การพัฒนาในทางธุรกิจต้องชะลอตัวไปอีกหลายปี การนำพื้นที่ของภาคเอกชนเหล่านี้มาพัฒนาเป็นสวนหย่อม และสถานศึกษา ให้ประชาชนได้ใช้ประโยชน์ในช่วงระยะเวลาที่เหมาะสมนอกจากจะช่วยให้สิ่งแวดล้อมของเมืองดูสวยงามแล้ว ยังช่วยให้เยาวชนและประชาชนได้ใช้ประโยชน์ เพื่อการนันทนาการ และการศึกษาอีกด้วย เท่ากับเจ้าของที่ดินได้มีส่วนร่วมในการพัฒนาเมือง และพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนในสังคม และวันใดที่สภาพทางเศรษฐกิจดีขึ้น หรือ

เจ้าของที่จะนำที่ดินไปพัฒนา ในเชิงธุรกิจทางกรุงเทพมหานคร ยินดีที่จะส่งมอบคืนให้ โดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ หรือหากจะให้กรุงเทพมหานครเช่าในอัตราที่เหมาะสมก็ยอมจะกระทำได้

นอกจากที่ดินของเอกชนแล้ว พื้นที่ของทางราชการที่มีหลายหน่วยงานครอบครองอยู่ เช่น การรถไฟแห่งประเทศไทย การทางพิเศษแห่งประเทศไทย การเคหะแห่งชาติ ฯลฯ หรือหน่วยงานอื่นใดที่มีที่ดินและยังไม่ได้นำไปพัฒนา กรุงเทพมหานครก็ประสงค์จะขอใช้พื้นที่แห่งนั้น เพื่อพัฒนาเป็นสวนหย่อม และลานกีฬา ให้ประชาชนได้ใช้ประโยชน์ในช่วงระยะเวลาที่ยาวนานพอสมควรหากหน่วยงานเจ้าของพื้นที่ประสงค์จะนำที่ดิน กรุงเทพมหานครก็ยินดีที่จะส่งมอบคืนให้เช่นเดียวกัน การดำเนินงานตามยุทธศาสตร์เช่นว่านี้ เชื่อว่าการเพิ่มจำนวนลานกีฬาให้ครบตามเป้าหมายจะบรรลุผลอย่างแน่นอน

ยุทธศาสตร์ความก้าวหน้าลานกีฬา รูปแบบสากล

จำนวนตัวเลขการจัดตั้งลานกีฬา การประเมินและติดตามผลเป็นระยะ เป็นความเปลี่ยนแปลงต่อเนื่อง ที่สำนักสวัสดิการสังคมในฐานะหน่วยงานกลาง พิจารณาภาพรวมความเปลี่ยนแปลงหรือพัฒนาการของลานกีฬาทั้งทางกายภาพ และพฤติกรรมของประชาคมลานกีฬา เช่นเดียวกับการสร้างสรรค์สังคมในระดับมหภาค และจุลภาค เพื่อให้การรวมกลุ่มประชาคมลานกีฬาในอนาคตมีความหลากหลายสอดคล้อง นำสู่รูปแบบลานกีฬาที่เป็นมาตรฐานสากล สำนักสวัสดิการสังคมมีแผนยุทธศาสตร์เพื่อสร้างความก้าวหน้าของลานกีฬา

5. ศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานคร

ความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วของสภาพเศรษฐกิจสังคมและสิ่งแวดล้อม รวมทั้งความคับคั่งของจราจรในปัจจุบันทำให้ชาวกรุงเทพมหานคร เกิดความเครียดมากขึ้นและมีเวลาว่างสำหรับพักผ่อนคลายความเครียดได้น้อยลง ในขณะที่เดียวกันความต้องการอื่น ๆ ซึ่งจำเป็นสำหรับชีวิต เช่น ความต้องการออกกำลังกาย ความต้องการเพื่อการฝึกทักษะต่าง ๆ ฯลฯ ก็ยังคงต้องได้รับการสนองตอบอีกมาก

กรุงเทพมหานคร ตระหนักถึงความจำเป็นเหล่านี้ จึงได้ส่งเสริมกิจกรรมด้านศูนย์เยาวชน เพื่อให้บริการแก่เด็กและเยาวชนโดยจัดกิจกรรมด้านกีฬา นาฏศิลป์ ศิลปะ ดนตรี ห้างสมุด และเพิ่มการให้บริการด้านศูนย์กีฬาเพื่อสุขภาพ ศูนย์ชุมชนและชมรมผู้สูงอายุ เพื่อสามารถให้บริการครอบคลุมถึงประชาชนทั่วไป ตลอดจนผู้สูงอายุได้เข้ามาใช้บริการในด้านออกกำลังกาย เล่นกีฬา อ่านหนังสือร่วมกิจกรรมพบปะสังสรรค์แลกเปลี่ยนประสบการณ์ซึ่งกันและกัน รวมทั้งร่วมกันประกอบกิจกรรมบำเพ็ญสาธารณประโยชน์ในวันสำคัญของชาติและศาสนา

ศูนย์ ฯ ให้บริการได้ทั้งครอบครัว

กรุงเทพมหานคร จัดกิจกรรมในศูนย์เยาวชน โดยมุ่งให้ทุกคนในครอบครัวสามารถเข้าใช้ บริการได้พร้อมกัน ทั้งเด็ก เยาวชน ประชาชน และผู้สูงอายุ ทั้งนี้เพื่อความสะดวกในการเดินทาง และการดูแลซึ่งกันและกัน ตลอดจนความใกล้ชิดของคนในครอบครัวด้วยกิจกรรมที่หลากหลาย ซึ่งสามารถเลือกได้ตามความสนใจ

ศูนย์ ฯ กีฬาเพื่อสุขภาพ

ให้บริการฝึกสอน ฝึกซ้อม กีฬาในร่ม กีฬากลางแจ้ง กีฬาไทยกีฬาสากล ศิลปะป้องกันตัว แอโรบิกแดนซ์ รวมทั้งห้องเสริมสร้างสมรรถภาพทางกาย

ศูนย์ ฯ ชุมชน

กรุงเทพมหานคร มุ่งให้สถานที่ของศูนย์ได้ใช้ประโยชน์สำหรับประชาชนให้มากที่สุด โดยสามารถใช้เป็นที่แข่งขันกีฬา ที่ประชุมพบปะสังสรรค์ แลกเปลี่ยนความรู้ ความคิดทักษะและ ประสบการณ์ ตลอดจนให้เป็นที่จัดงานตามเทศกาลและเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจในยามว่าง

ชมรมผู้สูงอายุ

ผู้สูงอายุซึ่งปัจจุบันมีจำนวนมากขึ้นตามความเจริญของการสาธารณสุขของชาติ เป็นผู้ที่มี เวลาว่างมากขึ้น และต้องการกิจกรรมเพื่อฟื้นฟูสภาพร่างกาย ต้องการพบปะกับคนในวัยเดียวกัน ด้วยการได้มาร่วมกันที่ชมรมผู้สูงอายุ จึงนับว่าเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง โดยกรุงเทพมหานคร ได้จัด เจ้าหน้าที่ อุปกรณ์ เครื่องมือเพื่ออำนวยความสะดวกในการให้บริการด้านต่าง ๆ

6. ทฤษฎีการบริหาร

การบริหาร หมายถึง การทำงานของคณะบุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ที่ร่วมกันปฏิบัติการให้ บรรลุเป้าหมายร่วมกัน (ชูบ กาญจนประกร อ้างถึงใน รัตนาภรณ์ ทรงพระนาม, 2538)

ไซมอน (Simon อ้างถึงใน รัตนาภรณ์ ทรงพระนาม, 2538) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง กิจกรรมที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมกันจัดดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน

กระบวนการบริหารทั่วไปมักมีลักษณะขบวนการหรือวิธีกำหนดขั้นตอนในการปฏิบัติงาน ของผู้บริหาร ซึ่งเป็นวิธีการจัดอย่างหนึ่งที่มีหลักเกณฑ์ตามวิธีการทางวิทยาศาสตร์ กระบวนการ บริหารจะกำหนดขอบเขตและหน้าที่ตามขั้นตอนต่าง ๆ ไว้อย่างชัดเจน

ภิญโญ สาร (2517) กล่าวว่า การบริหาร หมายถึง กิจกรรมที่บุคคลตั้งแต่ 2 คนขึ้นไป ร่วมกันจัดดำเนินการเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ร่วมกัน

หัวหน้างานทุกคนทุกระดับต้องจัดวางแผนฝึกอบรม เพื่อพัฒนาความรู้ความสามารถและ ทักษะในการปฏิบัติหน้าที่ ให้มีประสิทธิภาพสูงอย่างเป็นกระบวนการต่อเนื่องตลอดเวลา

ภิญโญ สาร (2517) กล่าวว่า ผู้บริหาร หมายถึง ผู้ที่มีความสามารถในการควบคุมและ ปกครองบุคคล มีความสามารถในการวางแผนงาน มีความสามารถในการจัดองค์การหรือวาง ระเบียบภายในหน่วยงาน และมีความรู้ทางวิชาชีพเฉพาะตำแหน่ง

ภิญโญ สาร (2517) กล่าวว่า เทคนิคการคัดเลือกบุคลากร หมายถึง การคัดเลือกบุคคลที่ พร้อมจะพัฒนาให้เป็นหัวหน้างานที่ดีในระยะอันเรื้องนั้นคือ ต้องทำการกำหนดคุณสมบัติที่ต้องการ ของตำแหน่งหน้าที่ที่จะบรรจุไว้ให้ ชัดเจนเสียก่อน แล้วจึงพิจารณาคุณลักษณะของผู้สมัครให้ตรงกับ คุณสมบัติที่ต้องการของตำแหน่งให้มากที่สุด เพื่อยึดติดใจรับบุคคลผู้นั้นไว้ ให้ตรงกับ วัตถุประสงค์หลักของหน่วยงาน

แผนพัฒนาการศึกษาแห่งประเทศไทย ฉบับที่ 2 (2540-2544) ระยะครึ่งแผน พ.ศ.2540-2542 เกี่ยวกับแผนพัฒนาการศึกษาเพื่อมวลชน ซึ่งมีเป้าหมาย 11 เป้าหมาย ไม่เป็นไปตามเป้าหมาย 9 เป้าหมาย ซึ่งผลการดำเนินงานที่ไม่เป็นไปตามเป้าหมาย ในข้อที่ 7 กล่าวถึงการมีผู้นำกีฬาเพื่อ มวลชนทั้งส่วนกลาง และส่วนภูมิภาค และส่วนท้องถิ่นเพื่อเริ่มประสานงานและจัดเป็นองค์กรที่จัด กิจกรรมกีฬาอย่างทั่วถึง

นัยนา หันมี (2542) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมให้กับประชาชนว่า จากหน่วยงานส่วนมากมี การจัดกิจกรรมการแข่งขันกีฬาซึ่งเป็นกิจกรรมเดิมที่เคยจัด การรายงานผลที่เป็นรูปแบบชัดเจนมี เพียงการประชุมเพื่อสรุป กิจกรรมที่จัดใช้การสังเกตจากจำนวนผู้เข้าร่วมกิจกรรมและสรุปปัญหาที่ เกิดขึ้นให้ผู้ปฏิบัติงานทราบ

สำนักสวัสดิการสังคม : กรุงเทพมหานคร (2541) กล่าวว่า จากผลการวิเคราะห์เชิง เปรียบเทียบลานกีฬากรุงเทพมหานคร ในการดำเนินงานระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนมิถุนายน พ.ศ. 2542 เกี่ยวกับการได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานต่างๆ ของลานกีฬากรุงเทพมหานคร ซึ่ง ตรงกับผลการวิเคราะห์ที่ว่า ได้รับการสนับสนุนจากหน่วยงานราชการเพิ่มขึ้น ส่วนหน่วยงานอื่นๆ เช่น ชุมชน สถานศึกษา เอกชน และนักการเมือง มีเปอร์เซ็นต์ที่ไม่เปลี่ยนแปลงมากนัก

เลียมพล สิตถาภรณ์ (2520) กล่าวว่า การวางแผนงาน หมายถึง เป็นแผนการปฏิบัติ ดำเนินไปบรรลุเป้าหมาย สอดคล้องกับนโยบายของหน่วยงาน ชั้นเหนือลำดับขึ้นไป อย่างน้อยก็ต้องวางแผนกำลังบุคคลตามความจำเป็น เพื่อปฏิบัติงานอย่างพอเหมาะสมควรและจัดรูปงานให้เอื้อต่อการปฏิบัติ

กูลิคและเออร์วิค (Gulick and Urwick อ้างถึงใน จรวัย แก่นวงษ์คำ, 2524) ได้เสนอความคิดเกี่ยวกับกระบวนการบริหารไว้ 7 ประการโดยเรียกย่อ ๆ ว่า “POSDCORB” กระบวนการนี้เป็นผลสืบเนื่องจากการแบบวิทยาศาสตร์ (Scientific Management) ซึ่งพยายามที่จะค้นหาวิธีการบริหารที่ดีที่สุดและได้สรุปกระบวนการบริหารนี้ไว้ “Papers on the Science of Administration” ในปี ค.ศ.1973 โดยมีกระบวนการดังนี้

P = PLANNING หมายถึง การวางแผนงานเพื่อให้เกิดการทำงานออกไปได้ อย่างกว้างขวาง โดยการกำหนดขอบข่ายของงาน และคาดคะเนผลที่อาจจะเกิดขึ้นมาได้ เมื่อได้กระทำไปจนประสบผลสำเร็จ รวมทั้งการกำหนดวิธีการที่จะดำเนินงานไว้ให้สัมพันธ์กันกับจุดมุ่งหมาย หรือวัตถุประสงค์ที่กำหนดเอาไว้ตามลักษณะและประเภทของงาน การวางแผนจึงเป็นการที่ต้องกระทำอย่างรอบคอบ อาศัยความร่วมมือของหลาย ๆ ฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งในองค์กรและนอกองค์กร ทั้งในระบบงานที่มีแบบแผน และทั้งนอกระบบงานที่ไม่มีระบบแบบแผนอาจกล่าวได้ว่า ในการวางแผนงานเป็นงานของทางวิทยาศาสตร์ เพราะเป็นการที่ต้องหาระบบแบบแผนที่ถูกต้องสามารถที่จะนำเอาไปใช้ได้ และสามารถที่จะบอกทิศทางได้อย่างแน่นอน การงานใดก็ตามที่ขาดการวางแผนไว้ล่วงหน้า อาจจะประสบผลสำเร็จได้เช่นกัน แต่เป็นการเดินทางที่ปราศจากหางเสือ ปราศจากเข็มทิศ

O = ORGANIZING หมายถึง การสร้างแนวทางที่แน่นอนเพื่อให้เกิดโครงสร้างที่มีระบบ อันเป็นแนวทางที่ทำให้เกิดการปฏิบัติงาน ซึ่งจะออกมาในรูปของการแบ่งส่วนหน้าที่การงานตามแต่ละแผนก แต่ละฝ่าย เพื่อให้การปฏิบัติงานของบุคคลในองค์กรได้ทำงานตามหน้าที่การงานที่ตนได้รับมอบหมายตามหัวหน้างาน และเป็นการจำแนกความรับผิดชอบของแต่ละคนแต่ละแผนก เพื่อให้บังเกิดความง่ายในการตรวจสอบผลของการปฏิบัติงาน ในการจัดแบ่งหน้าที่การงานนี้เป็นความยากลำบากของการบริหารงานอย่างหนึ่ง เพราะผู้บริหารจะต้องเลือกแผนการจัดการบริหารไว้ให้ถูกต้องกับสภาพสิ่งแวดล้อมถูกต้องตามระบบการเมือง ถูกต้องตามระบบประเพณีนิยม ถูกต้องตามกฎหมาย ข้อบังคับเท่าที่สังคมได้วางเอาไว้ ผู้บริหารจะต้องเป็นผู้ที่ตัดสินใจเลือกว่า การบริหารในลักษณะขององค์การชนิดนี้จะใช้วิธีการใด จะใช้วิธีการรวมอำนาจ หรือกระจายอำนาจ จะใช้วิธีการจัดองค์การแบบแนวตั้ง หรือแนวนอน จะใช้กระบวนการหมู่พวก หรือกระบวนการความถนัดหรือความสามารถของแต่ละคน

S = STAFFING หมายถึง นำเอาบุคคลทั้งหมดในคณะขององค์กรนั้น ๆ มากำหนดหน้าที่ไว้อย่างแน่นอน เพื่อให้เข้าใจถึงบทบาทหน้าที่การงานของตนและของบุคคลอื่นผู้ซึ่งต้องทำงานร่วมกันภายใต้เงื่อนไขที่ได้กำหนดเอาไว้ให้ เพื่อการบริหารงานที่มีประสิทธิภาพบุคลากรที่มีอยู่ในองค์กรจะต้องได้รับการพิจารณาให้ได้รับการฝึกฝนอยู่เสมอ เพื่อให้ได้มาซึ่งการปฏิบัติงานที่ดีและถูกต้องตามหลักวิชาการในสาขาวิชานั้นๆ ด้วย การฝึกอบรมนี้ไม่ได้เป็นเรื่องเฉพาะของบุคคลที่ร่วมงานในระดับรอง ๆ หรือในระดับต่ำเพียงเท่านั้น แต่ผู้บริหารได้รับรู้ทฤษฎีเกี่ยวข้องกับหลักวิชาการ และที่เกี่ยวข้องกับหลักการบริหารของตนเอง

D = DIRECTING หมายถึง การกระทำที่เกิดจากการกำหนดหน้าที่การงานโดยการปฏิบัติงานต่อเนื่องกันไป ซึ่งเกิดจากการตัดสินใจหรือการวินิจฉัยสั่งการ และเป็นการกำหนดแนวความคิดให้ประจักษ์ในกิจการเฉพาะอย่าง หรือในกิจการทั่วไป เพื่อให้ผู้ปฏิบัติได้เห็นทิศทางของการทำงานในองค์กรเป็นหน้าที่ที่ผู้บริหารจะต้องเป็นผู้ที่คอยกำหนดและให้แนวคิดในการปฏิบัติงานให้กับผู้ร่วมงานอยู่ตลอดเวลา จึงถือได้ว่าเป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้การบริหารงานได้บรรลุจุดประสงค์ขององค์กร ในขณะที่เดียวกันการกำหนดทิศทางให้กับผู้ร่วมงาน ก็เป็นจุดอ่อนได้เช่นกัน ถ้าหากว่าการกำหนดทิศทางนั้นเป็นการกำหนดทิศทางที่เป็นการสั่งมาจากเบื้องบนแต่เพียงอย่างเดียว โดยไม่มีการเปิดโอกาสให้ผู้ร่วมงานได้กำหนดทิศทางของตนเองบ้าง (Self - Direction) แต่จะต้องอยู่ภายใต้การนิเทศ มิใช่ว่าจะปล่อยให้ปล่อยปละละเลยให้ผู้ร่วมงานได้กำหนดทิศทางแต่เพียงฝ่ายเดียว การกำหนดทิศทางนี้จึงเป็นการกำหนดหน้าที่การงานที่จะต้องปฏิบัติต่อเนื่องกันโดยการอาศัยการตัดสินใจของบุคคลเป็นหลักสำคัญ

Co = CO - ORDINATING หมายถึง ความร่วมมือประสานงานเพื่อให้มีการดำเนินการไปอย่างเป็นระเบียบเรียบร้อยราบรื่นไม่มีการซ้ำซ้อนหรือขัดแย้งกัน แต่ทุกหน่วยงานจะทำงานประสานกลมกลืนกันเพื่อวัตถุประสงค์หลักขององค์กรหรือหน่วยงานใหญ่ร่วมกัน

R = REPORTING หมายถึง การรายงานผลการปฏิบัติงาน ตลอดจนรวมถึงการประชาสัมพันธ์ที่จะต้องแจ้งให้ประชาชนทราบด้วย อันที่จริงการรายงานนี้มีความสัมพันธ์กับการติดต่อสื่อสารอยู่มาก การรายงานโดยทั่วไป หมายถึงวิธีการของสถาบันหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อเท็จจริงหรือข้อมูลผู้สนใจมาติดต่อสอบถามผู้บังคับบัญชาหรือผู้ร่วมงาน ความสำคัญของการรายงานนั้นอยู่ที่จะต้องตั้งอยู่บนรากฐานของความเป็นจริง

B = BUDGETING หมายถึง งบประมาณและการจัดทำงบประมาณการเงิน การวางแผน หรือโครงการในการใช้จ่ายเงิน การบัญชี และการควบคุมดูแลการใช้จ่ายเงินหรือตรวจสอบบัญชี โดยรอบคอบและการรัดกุม

7. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

พันธุปรี คาบเงิน (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “การศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัด” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัดและเปรียบเทียบสภาพและปัญหาในการดำเนินงานของสมาคมกีฬาจังหวัดตามการรับรู้ของคณะกรรมการการบริหารสมาคมกีฬาจังหวัดตามตัวแปรที่ตั้งของสมาคมกีฬาจังหวัดตามภูมิภาค 4 ภูมิภาค คือ ภาคกลาง ภาคเหนือ ภาคใต้ และภาคตะวันออกเฉียงเหนือ โดยส่งแบบสำรวจให้กับเลขาธิการสมาคมกีฬาจังหวัดต่าง ๆ ทั้ง 43 สมาคมกีฬาจังหวัด รวมทั้งสิ้น 734 คน ได้รับแบบสอบถามกลับคืน จำนวน 630 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 85.83 แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าร้อยละและค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว และทดสอบความแตกต่างรายคู่โดยวิธีของเชฟเฟ ผลการวิจัยพบว่า

1. สภาพการดำเนินงานโดยรวม ของสมาคมกีฬาจังหวัด มีการดำเนินงานอยู่ในระดับดีและสภาพการดำเนินงานในแต่ละด้าน ซึ่งประกอบด้วย 8 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการจัดบุคลากร ด้านการจัดงบประมาณ ด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านการประสานงาน ด้านการรายงานผล มีการดำเนินงานอยู่ในระดับดีทุกด้านเช่นเดียวกัน
2. สภาพการดำเนินงานโดยรวมของสมาคมกีฬาในแต่ละภูมิภาค แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .05 และสภาพการดำเนินงานในแต่ละด้านมีจำนวน 5 ด้าน คือ ด้านการวางแผน ด้านการจัดบุคลากร ด้านการจัดงบประมาณ ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านการประสานงานที่แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนในด้านการจัดองค์กรด้านสถานที่ วัสดุอุปกรณ์ และด้านการรายงานผล ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

นพพร เพ็ชรพูล (2539) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “สภาพและปัญหาในการดำเนินงานของสำนักงานการศึกษาแห่งประเทศไทย” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อ ศึกษาสภาพและปัญหาในการดำเนินงาน และเปรียบเทียบ สภาพและปัญหาในการดำเนินงานของสำนักงานการศึกษาแห่งประเทศไทยสาขาภูมิภาค ตามการรับรู้ของหัวหน้าและพนักงานของสำนักงาน ดำเนินการวิจัยโดยส่งแบบสำรวจและ

แบบสอบถามไปยัง หัวหน้าสำนักงาน จำนวน 24 ชุด ได้กลับคืนมา 24 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 ส่งแบบสอบถามไปยังพนักงานของสำนักงานจำนวน 78 ชุด กลับคืนมา 74 ชุด คิดเป็นร้อยละ 94.84 นำข้อมูลที่ได้มา แจกแจงหาค่าความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่าความแตกต่างด้วยค่า “ที” ผลการวิจัยพบว่า

1. เจ้าหน้าที่ที่ทำทั้งหมดรับรู้ว่าคุณภาพการดำเนินงาน ด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการจัดบุคลากร ด้านการจัดงบประมาณ ด้านสถานที่ อุปกรณ์ ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านการประสานงาน ด้านการรายงานผล อยู่ในระดับดีทุกด้าน
2. เจ้าหน้าที่ทั้งหมดรับรู้ว่ามีปัญหาในการดำเนินงานอยู่ในระดับมากในด้านการจัดบุคลากร ด้านการจัด และงบประมาณ
3. หัวหน้าและพนักงานมีการรับรู้เกี่ยวกับสภาพการดำเนินงานของสำนักงานแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการอำนวยความสะดวก ด้านการประสานงาน หัวหน้าและพนักงานมีการรับรู้เกี่ยวกับปัญหาในการดำเนินงานของสำนักงาน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการวางแผน ด้านการจัดองค์กร ด้านการประสานงาน

ธีรยุทธ รัตนกรแก้ว (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การศึกษาสภาพและปัญหาการจัดและดำเนินการกิจกรรมกีฬาการออกกำลังกายและกีฬาของศูนย์เยาวชนในกรุงเทพมหานครและเทศบาล” มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพและปัญหาการจัดและดำเนินการกิจกรรมกีฬาการออกกำลังกายและกีฬา และเปรียบเทียบการจัดและดำเนินการกิจกรรมกีฬาการออกกำลังกายและกีฬาของศูนย์เยาวชนและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานด้านกิจกรรมด้านกีฬา จำนวน 60 คน ในศูนย์เยาวชน กรุงเทพมหานคร สังกัดสำนักงานสวัสดิการสังคมและในศูนย์เยาวชนของเทศบาล สังกัดกองการศึกษา จำนวน 226 คน รวม 286 ฉบับ ได้รับแบบสอบถามกลับคืนมา จำนวน 231 ฉบับ คิดเป็นร้อยละ 80.76 พบว่า

1. ศูนย์เยาวชนของกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานกิจกรรมด้านกีฬามีวุฒิทางพลศึกษา และมีอัตราค่าจ้างไม่เพียงพอ งบประมาณที่ได้รับด้านการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาไม่เพียงพอ วัสดุ อุปกรณ์จำนวนผู้ใช้บริการมีความเพียงพอในระดับน้อย ส่วนศูนย์เยาวชนของเทศบาล ส่วนใหญ่เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบงานกิจกรรมด้านกีฬามีวุฒิทางพลศึกษา และมีอัตราค่าจ้างไม่เพียงพอ งบประมาณที่ได้รับด้านการจัดกิจกรรมการออกกำลังกายและกีฬาไม่เพียงพอ วัสดุ อุปกรณ์ต่อจำนวนผู้ใช้บริการไม่เพียงพอ
2. ปัญหาการจัดและดำเนินการกิจกรรมกีฬาการออกกำลังกายและกีฬาของศูนย์เยาวชนในกรุงเทพมหานคร ศูนย์เยาวชนประสบปัญหาระดับมาก ในด้านงบประมาณ ด้านสถานที่

อุปกรณ์ และสิ่งอำนวยความสะดวก ส่วนศูนย์เยาวชนของเทศบาล พบว่า ประสบปัญหา
ระดับมาก ในด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก

3. เมื่อเปรียบเทียบความคิดเห็นระหว่างเจ้าหน้าที่ศูนย์เยาวชนในศูนย์เยาวชนของ
กรุงเทพมหานครและเทศบาล เกี่ยวกับปัญหาการจัดและดำเนินการกิจกรรมกีฬาการออก
กำลังกายและกีฬา พบว่า ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ
.05 ยกเว้นด้านบุคลากร

จันทิมา สีไพร (2540) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การศึกษาสภาพและปัญหาการดำเนินการ โครงการ
การออกกำลังกายของหน่วยงานรัฐบาล ในกรุงเทพมหานคร” โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาสภาพ
และปัญหาการดำเนินการ โครงการการออกกำลังกายของหน่วยงานรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร
เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินการ โครงการการออกกำลังกายในด้านบุคลากร ด้านงบประมาณ
การดำเนินการ ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า

1. หน่วยงานราชการ 62 หน่วยงาน มีการดำเนินการโครงการการออกกำลังกาย 41 หน่วย
งาน โดยหน่วยงานใหญ่มีบุคลากรที่มีความรู้โดยตรงด้านการออกกำลังกายน้อยกว่า 5 คน
ร้อยละ 57.2 งบประมาณที่ได้รับส่วนใหญ่เป็นค่าบำรุงจากสมาชิกที่ใช้บริการสถานที่
ออกกำลังกาย หน่วยงานมีการจัดกิจกรรมเฉพาะวันทำการ ร้อยละ 58.5 สถานที่ออกกำลังกาย
ที่มีมากที่สุดได้แก่ สนามเทเบิลเทนนิส ห้องฝึกน้ำหนัก และสนามตะกร้อ มีการบริการ
ให้ยืมอุปกรณ์ประเภทลูกบาสเกตบอล ไม้เทเบิลเทนนิส มีตู้เก็บของสำหรับผู้มาออกกำลังกาย
น้อยกว่า 10 ตู้ ร้อยละ 48.8
2. หน่วยงานรัฐวิสาหกิจ 28 หน่วยงาน มีการดำเนินการโครงการการออกกำลังกาย
26 หน่วยงาน โดยหน่วยงานส่วนใหญ่มีบุคลากรที่มีความรู้โดยตรงด้านการออกกำลังกาย
น้อยกว่า 5 คน ร้อยละ 76.5 งบประมาณที่ได้รับส่วนใหญ่เป็นงบประมาณประจำปีของ
หน่วยงานมีการจัดกิจกรรมเฉพาะวันทำกิจกรรม ร้อยละ 69.2 สถานที่ออกกำลังกายที่มี
มากที่สุดได้แก่ สนามฟุตบอล ห้องแอโรบิคค้ำชัน และสนามตะกร้อ ส่วนใหญ่ไม่มีการ
บริการให้ยืมอุปกรณ์กีฬา และตู้เก็บของสำหรับผู้มาออกกำลังกายน้อยกว่า 15 ตู้ขึ้นไป
ร้อยละ 53.9
3. ปัญหาการดำเนินงานโดยรวมของหน่วยงานราชการในด้านบุคลากรด้านงบประมาณ
การดำเนินงาน ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มีปัญหาอยู่ในระดับมาก
4. ปัญหาการดำเนินงานโดยรวมของหน่วยงานรัฐวิสาหกิจในด้านบุคลากรด้านงบประมาณ
การดำเนินการ ด้านสถานที่ อุปกรณ์และสิ่งอำนวยความสะดวก มีปัญหาอยู่ในระดับมาก

5. เปรียบเทียบปัญหาการดำเนินการโครงการการออกกำลังกายของหน่วยงานราชการและหน่วยงานราชการและหน่วยงานรัฐวิสาหกิจ ระหว่างกลุ่มคณะกรรมการบริหารโครงการและกลุ่มผู้เข้าร่วมกิจกรรม พบว่า กลุ่มคณะกรรมการบริหารโครงการกับกลุ่มผู้เข้าร่วมกิจกรรมของรัฐวิสาหกิจมีปัญหาการดำเนินการโครงการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคณะกรรมการบริหารโครงการของหน่วยงานราชการกับหน่วยงานรัฐวิสาหกิจและกลุ่มผู้เข้าร่วมกิจกรรมของหน่วยงานราชการและหน่วยงานรัฐวิสาหกิจมีปัญหาการดำเนินการโครงการ ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยต่างประเทศ

กิม (Kim, 1983) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ นโยบายรัฐบาลสำหรับการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนในประเทศเกาหลี” การศึกษาครั้งนี้ใช้การวิเคราะห์นโยบายที่เสนอโดย เลส ปาล (Les Pal, 1987) เพื่อศึกษาทบทวนนโยบายรัฐบาลสำหรับการส่งเสริมกีฬาเพื่อมวลชนในประเทศเกาหลีได้ มีการศึกษาสิ่งที่เป็นตัวกำหนดแนวทางปฏิบัติของรัฐบาลสำหรับกีฬาเพื่อมวลชน จากมุมมองด้านสังคมและประวัติศาสตร์ การวิเคราะห์นโยบายด้านการกีฬาเพื่อมวลชนของรัฐบาลปัจจุบันรวมทั้งผลที่ได้รับทำให้สามารถระบุจุดแข็งและจุดอ่อนของโปรแกรมที่จัดอยู่ได้

เซ็ง (Cheng, 1993) ได้ทำการวิจัยเรื่อง “ การประเมินสมรรถนะในการจัดการกีฬาสำหรับประเทศสาธารณรัฐจีน (ไต้หวัน) ” วัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้เป็นการกำหนดสมรรถนะต่าง ๆ ที่จำเป็นสำหรับการจัดการกีฬาให้ได้ผลดี และถ่ายทอดความรู้ที่จำเป็นที่จะต้องมีการเป็นผู้ดำเนินการจัดการกีฬาไปสู่หลักสูตรการศึกษาของไต้หวัน กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยเป็นผู้จัดการกีฬาในไต้หวันรวม 334 คน เครื่องมือที่ใช้คือ แบบสำรวจผู้ปฏิบัติงานการจัดการกีฬาผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้

1. สมรรถนะทางวิชาชีพผู้จัดการกีฬาในไต้หวันเรียงลำดับจากสูงมาต่ำมีดังนี้ ความรู้เกี่ยวกับกีฬา มนุษยสัมพันธ์ การพูดคุยสาธารณชน การจัดการด้านบุคลากร การเขียนการจัดการด้านการเงิน สมรรถภาพส่วนบุคคล การจัดการด้านเวลา อื่น ๆ
2. การจัดการศึกษาสำหรับผู้จัดการด้านสิ่งอำนวยความสะดวก ประโยชน์จากคอมพิวเตอร์ การบาดเจ็บจากการกีฬา การจัดการด้านบุคลากร การจัดโปรแกรมสำหรับนันทนาการและกีฬาเยาวชน การสื่อสารระหว่างบุคคล การตัดสินใจ การตัดสินใจกิจกรรม
3. มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญระหว่างผู้อำนวยการกีฬา องค์กรควบคุมระดับชาติ และการกีฬาอาชีพ ในแง่การจัดการกีฬาในด้านที่ศึกษาจำนวนชั่วโมงในการฝึกงาน

องค์กรที่ทำหน้าที่เป็นสถานที่ฝึกงานสำหรับนักศึกษาปริญญาโท หน้าที่หลักของผู้จัดการกีฬาและการรับรองวุฒิสำหรับผู้จัดการกีฬา

แอน (Ann, 1997) ทำการศึกษาสำรวจความต้องการและความสนใจในกิจกรรมที่สามารถเล่นได้ตลอดชีวิตของผู้สูงอายุในภาคกลาง ของรัฐเทนเนสซี (Tennessee) จากการสำรวจกิจกรรมที่สามารถเล่นได้ตลอดชีพ 36 ประเภท ได้ถูกแบ่งออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ ๆ โดยจากการสำรวจจากผู้สูงอายุ 94 คน มีอายุระหว่าง 55 – 56 ปี สิ่งที่สำรวจได้แก่ ความเอาใจใส่ในกิจกรรม การร่วมกิจกรรมและสิ่งที่ต้องการฝึกเพิ่มเติม ผลจากการสำรวจเห็นว่า วิทยาลัย มหาวิทยาลัย และหน่วยงานอื่นๆ ที่ดำเนินงานเกี่ยวกับการสอน ควรส่งเสริมและดำเนินการเกี่ยวกับกิจกรรมตลอดชีพให้กว้างขวาง เพื่อเป็นการเตรียมเยาวชนให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่กระตือรือร้น กีฬาประเภททีมไม่ควรตัดออกจากกิจกรรมของโรงเรียนและกิจกรรมที่สามารถเล่นได้ตลอดชีพควรได้รับการสนับสนุนไปพร้อมกัน

ยามากูชิ และโอกาดะ (Yamaguchi and Okada, 1998) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับ “การเข้าร่วมเป็นสมาชิกกับศูนย์สุขภาพ ตามการรับรู้ของผู้ใช้บริการ” โดยวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ก็เพื่อตรวจสอบปัจจัยในการเข้าร่วมเป็นสมาชิกของศูนย์สุขภาพตามการรับรู้ของผู้ใช้บริการ ปัจจัยต่างๆ คือ ความพึงพอใจในอุปกรณ์ สถานที่ และสิ่งอำนวยความสะดวก พบว่า แม้ว่าการมีส่วนร่วมในกิจกรรมกีฬาและการออกกำลังกายจะเพิ่มมากขึ้น แต่ความตั้งใจที่จะเข้าร่วมกับโปรแกรมกีฬายังมีน้อย